

Ki óv meg engem?

Báti Zsuzsa

*Felcseperedtem ágyú-hangversenyben
egész az óvodáskorig.
Anyám úgy vigyázott rám,
hogy a nagy zajban
megértsem mégis,
szívéből fakadt
óvó dajkameséit.*

*Ma úgy tűnik, csönd van,
csak mulatságból süll el néha fegyver.
De ez a csönd dermedt
s majdnem sírva fakadok esténként,
s úgy szeretném újból s újból hallani:
a legszebb szépség a világon
az élet,
a magunk
egyetlen, édes élete.*

*Anyá, érzed te?
Valahol már
riadót fújtak egy este.
A tengeren túlról
még nem érkezett hang,
de idegszálaimon már*

*megpendült
az első vész-húr.
Nem,
már nem félek,
csak tudom, mi vár rám.
S most hadakozom magammal,
belenyugodjak-e,
hogy meg kell hálnom,
talán éppen akkor,
mikor legszebb lesz az élet.
Vagy van valahol egy sziget,
csak akkorka is,
mint a tenyerem,
ahová elszökhetnék,
ha már nagyon fáj
a törvényszerűség...??*

*Felettem gyilkos esőt hullatnak a felhők
s alattomosan,
mint a sötétség szokott,
bepólyál a tudat:
mindig soknak kell meghalni
míg feltalálják
az ellenszérumot.*

*Akkor óvtál,
mert a gyermekek
sok mindent nem hisznek el,
de most,
most ugyan ki óv meg attól,
hogy felnőtt létemre
nyugodtan menetelve,
lassan elszórjam magamból
a legszebb szépségeket?!*

Változatok a szomorúságra

Báti Zsuzsa

A legkedvesebb szeretőmnek

I.

Melletted szerettem volna élni
nyíló,
kék lótuusként.
A lótuusk lilára lohadt.
A szemekben akartam élni,
mint énekes madár.
Neked pisztolyod van.
Belőled akartam
megsokszorozni magam:
szememből négy legyen,
szemeid ne fáradjanak.
Kuvaszt állítottál ajtód elé.
Most tejszín köd szítál
ajtód előtt
s a villanylámpák fényét is eloltottad.
Leráztad a fák levelit,
ideparancsoltad a fagyot,
hogy megvédd magad tőlem.
... pedig csak lótuusk akartam lenni
a karokban,
énekes madár a szemekben
s törvényismerő az ágyadban.

II.

Hegyek görögnek ágyad elé,
köddé válik a lepedő
fehér leple,
sebes viharok csapdossák ajtód
süketen zúgnak a telefonhuzalok,
— mással beszélsz —
ha kimondom neved.
A fehér köd
kiszöbödön hál.
Egyetlen villanyégőd sem világít
s hagyod, hogy rohanjak
megtévesztetten,
messze,
egyre messzebb tőled.
Valahol az eszmélet határán
már sejtem a szakadékot,
melyet egyre mélyítenek
törvény-hatalmazta
szorgos emberkezek azoknak,
kik nem szeretik a rendet.